

ken van den, hier beleden godsdienst, zijn nu eenmaal niet „op te halen” uit hun doode sfeer van 50 jaar geleden, tenzij men ze van den grond-aan restaureert. Daarbij was Grégoire waarschijnlijk nog gebonden aan zekere voorgeschrevene, conventioneele voorstellingen. Hij moest dus, noodgedrongen, wel min of meer tusschen een en ander doorzeilen. Op den langen wand, tegenover de ramen, werd de Patroon van het gebouw afgebeeld in vol, bisschoppelijk ornaat, onder boomen en langs zij een riviertje, met behulp van enkele kerkelijke dienaren, onze voorouders doopend. De voorstelling blijft geheel binnen het bevattingsvermogen van het publiek dat deze zaal pleegt te vullen, wat men dus in zekeren zin een verdienste zou kunnen noemen, ware het niet, dat het waarschijnlijk, neen zéker, mogelijk is, ook zonder de vertrouwde voorstellingsvormen los te laten, te komen tot iets wat, ook in de figuren en de actie, de massa in eenigszins kunstzinniger richting opvoedt dan het plaatje in onze school-geschiedenis-boekjes dit doet. — Men versta mij niet verkeerd: Grégoire gaf hier, met zijn kleur, compositie, enz., natuurlijk wel méer dan zulk een plaatje, maar zóó angstvallig daarvan uit te gaan en er bij te blijven, lijkt mij toch niet noodig....

De twee kleinere schilderijen, aangebracht op den korten wand, terzijde van het tooneeltje, zijn m. i., ook al doordat de schilder zich hier niet binnen dogmatische grenzen behoefde te houden, beter geslaagd. Ter linker zijde vindt men „Orde” en „Arbeid” verbeeld; ter rechter „Kunst” en „Ontspanning”. De eerstgenoemde schildering, die het ondergeschreven „motto” symboliseert door middel van een sterke, gestyleerde stapeling van steenblokken waaraan bouwers arbeiden in een door den architect — hij, de leider, teekenrol in de hand, staat op het bovenste blok — bepaalde orde, lijkt mij het beste van de twee. De tweede, recht-sche, geeft, óók in een soort gestapelden bouw, — maar ditmaal zonder steenen —, een verbeelding van „kunst” en „ontspanning”: een lierspeler — de Muze (?) —, beheerscht als topfiguur een aantal andere bekende, conventioneele typen, die men als „de nar”, „Shylock”, en.d. herkent.

Over 't geheel kan men dit werk, na de muren in den Geneeskundigen Dienst, m. i. geen vooruitgang noemen. Alleen heeft men dankbaar te erkennen dat Grégoire door de verf minder dik op te brengen het muurkarakter meer eerbiedigde dan voorheen. A. E. v. D. T.

TER MEULEN EN VAN RHYNNEN IN PULCHRI STUDIO.

Twee eere-tentoonstellingen ter herdenking van twee leden, die onlangs gestorven zijn: F. P. ter Meulen en Jan van Rhynnen. Van den eerste in 't bijzonder, die lange jaren achtereen aan het genootschap verbonden was, en zelfs een tijdje het voorzitterschap bekleedde, werd de nagedach-